

Josefa se svitkem tory: Josef učí znát syna Boží slovo a tím i Boha.

Maria působí pasivním dojmem. Ne že by neměla pracovat nebo neměla chuť do života. Postoj chce vyjádřit, že žena je stvořená tak, aby přijímala. Životní situace prožívá uvnitř a proto má ruce schované. Žena je daleko více zaujatá tím, co nosí v sobě, co cítí, co prožívá.

Maria jako žena lne k muži, ne k dítěti, a tím dává Ježíšovi potřebnou svobodu... nepoutá jej k sobě.

Dalším obdarováním, ale i úskalím ženy je její citovost. Žádný muž není schopen beze zbytku naplnit srdce ženy. A proto i žena ke své spokojenosti potřebuje víru. Potřebuje hledat svůj pokoj a radost především u Hospodina, aby po svém muži nechtěla to, co jí může dát jen Bůh.

Její šaty mají modrou barvu, stejně jako to bylo typické pro středověkou ikonografii. Modrá barva se získávala z polodrahokamu lapis lazuli, a tak si takový obraz mohli dovolit jen králové – a bohatí lidé. Modrá barva tedy ukazuje na hodnotu Marie, ale i ženy, před Bohem.

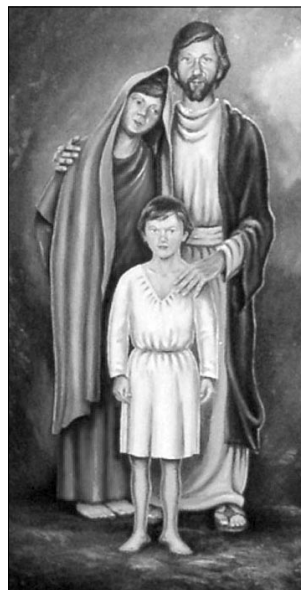
Uprostřed svaté Rodiny stojí Ježíš. Dotýkáme se tajemství křesťanské rodiny. Nespočívá jen v tom, že rodiče mají svatbu v kostele, ale že uprostřed rodiny je přítomen Kristus – k němuž se celá rodina obrací, modlí, o něm přemýšlí a čte, jej napodobuje,

o něm společně rozmlouvá. Tam potom v dětech Kristus žije a roste. A rodiče rodí své děti i duchovně.

Stabilita manželského vztahu, harmonie mezi mužem a ženou je pak nejlepším základem pro děti. Ježíš stojí uprostřed, má stejně daleko k Josefovi i Marii, potřebuje oba rodiče stejným způsobem.

Až bude vaše rodina chtít děkovat za vše pěkné, co spolu prožíváte, anebo budete vnímat potřebu prosit za své manželské a rodinné vztahy, anebo budete chtít někomu svěřit hledání svého budoucího životního partnera či partnerky, udělejte si cestu na Hory u České Třebové k Josefovi, Marii a Ježíšovi. Udělejte zkušenost, že vám rozumějí a pomáhají.

A ti z nás, kteří jsou sami nebo je Bůh povolal k zasvěcenému životu, také nemusí přijít zkrátka. Stačí, aby pouze vnímali, že za manželem je Bůh (Kristus) a za ženou církev.

Z časopisu Farin III/2001

JAK DO ZEMĚ OBKLOPENÉ HORAMI PŘIŠLO SLUNCE (POHÁDKA PRO CELOU RODINU O TOM NEJDRAŽŠÍM A NEJCENNĚJŠÍM)

EVA
MUROŇOVÁ

Prosinec je čas, kdy se dny krátí, noc se prodlužuje. Jak ubývá slunce, ubývá obvykle i našich sil. Přibývají starosti, nachlazení, anginy a samoty.

Ve tmavých prosincových dnech si můžeme s dětmi povídat o světle. O světle, na které nemusíme šetřit, plánovat rodinný rozpočet, o světle, které se nedá koupit a blikající žárovky vánoční výzdoby obchodů s ním mají pramálo společného. Je to svět-

lo, které najdeme ve svém srdci a v srdci druhého člověka, světlo vydávající nejen záři, ale i teplo domova a vztahů mezi lidmi, kteří si jsou blízcí a mají se rádi.

Náš příběh vypráví o jedné zemi. Její jméno a místo, kde leží, není ani zvláštní, ani důležité. Země byla obklopena mnoha vysokými horami. Hory byly vysoké a stály tak těsně vedle sebe, že zakrývaly slunce. Slunce nevycházelo dost vysoko, aby přes ně zasvítilo. V zemi se místo noci a dne střídala temnota a šero, temnota a šero, temnota a šero...

Obyvatelé země, jejíž jméno a místo, kde leží, není ani zvláštní, ani důležité, byli jako jejich země. Byli bledí a jejich tváře byly chladné a temné. Chladné a temné bylo i jejich srdce. V tvářích lidí i v jejich srdcích se odrážela temnota a chlad. Lidé byli lhostejní, lakomí a nudní. Jeden dru-

Eva Muroňová je vdaná, má 3 děti. Je zaměstnaná v Katechetickém centru při ostravsko-opavském biskupství. Asi 12 let katecheticky pracuje s dětmi (vlastními i cizími).

hého nesnášel a jeden druhému záviděl. Nikdo nepromluvil ani se svým sousedem, ani s nikým cizím.

Také místa, kde lidé bydleli, byly jako jejich země. Každý měl kolem svého domova pevnou zeď nebo vysoký plot, a ve svém domově pokoj, kde se mohl zavřít a žít nikým nerušen a sám.

Jednoho dne přišel do země přes vysoké hory poutník. Měl přátelskou tvář opálenou sluncem. Obyvatelé se divili, kdo je to za podivného člověka. Divili se, jak je jeho obličej rozzářený a opálený, a divili se také, protože to bylo hodně dávno, kdy k nim vůbec nějaká návštěva přišla. Žasli a vyšli před ploty svých domovů.

Také poutník se divil, do jaké podivné země přišel a s jakými divnými lidmi s bledými a chladnými tvářemi se setkává.

„Kde máte slunce?“ zeptal se. „Copak u vás nesvítí slunce?“

„Slunce?“ dívali se lidé jeden na druhého. „O tom jsme nikdy neslyšeli!“ Snad jeden velice starý člověk si vzpomněl, že kdysi před mnoha a mnoha lety něco zajímavého o slunci zaslechl, a poprosil poutníka: „Vyprávěj nám o tom slunci!“

„Slunce,“ začal poutník své vyprávění, „slunce vychází každé ráno na nebe a stoupá výš a výš. Jeho paprsky probouzejí květiny a ptáky. Květiny se otevírají a jejich květy a vůně se za

sluncem otáčejí. Ptáci svým zpěvem vítají nový den a lidé otevírají okna a dveře, vycházejí ven, usmívají se na sebe a zdraví se. Největší radost ze slunce mají děti a staří lidé. Děti běhají a hrají si a staří lidé sedávají v jeho světle a hřejí si ruce. Celý den dává slunce zemi světlo a teplo. Večer než zapadne, lidé se scházejí, aby si povídali, co za celý den prožili, co je trápí a z čeho mají radost.“

Tak poutník vyprávěl lidem o slunci dlouho. Vyprávěl celý šedý den a dlouho do noci a vyprávěl i druhý den a třetí. Vyprávěl tak poutavě a živě, že lidé zapomněli na své nepřátelství a samotu, vycházeli ze svých domovů, sedávali kolem poutníka, poslouchali jeho příběhy a představovali si život na slunci.

Jednoho dne však musel poutník dál.

Lidé se smutně dívali, jak odchází, a ptali se: „Co budeme dělat? Kdo nám teď bude vyprávět o slunci? Máme se vrátit do svých domovů a zavřít za sebou okna a dveře? Máme zůstat sami? Ne, to nechceme.“

I když poutník odešel, vyprávění zůstalo. Lidé dál vycházeli ze svých domovů, zdravili se, usmívali se na sebe a vyprávěli si příběhy o slunci. Povídali si o svých starostech i radostech a zjistili, že být spolu je mnohem krásnější než sedět doma za vysokou zdí. V zemi začalo svítit slunce. Čím víc si lidé o něm povídali, čím více byli spolu, tím jasnější byl obraz slunce v jejich srdci. Jak tma odcházela z lidských srdcí, tak se rozjasňovaly i jejich tváře.

I když byla země obklopena vysokými horami, stojícími těsně vedle sebe tak, že nepropustily ani paprsek slunce, byla země plná světla. Zářilo z tváří a očí lidí, kteří v ní žili.

Hory brání slunci, aby vysvitlo, brání vyjít ven a vejít dovnitř, brání rozhledu.

Hory jsou kolem nás. Hory, pevnou zeď nebo vysoký plot může mít kolem sebe nejen země, ale také člověk nebo rodina... Mohou to být hory prádla a nesrovnaných bot v předsíni, může to být hora nespelných povinností i nespelnitelných úkolů, hory trápení a vnitřních zranění, hory bolestí a nemocí, hory starostí s prázdnou peněženkou. Svět se zúží do bludného kruhu, kde je svět šedý, chladný a ohraničený. Zdá se, že nic nového nepřijde. Není na to ani čas, ani vůle, ani peníze, ani zájem. Žijeme vedle sebe a každý si žije pro sebe a po svém.

Poutník přináší do země zprávu o slunci a ve své tváři svědectví o jeho světle, které proráží temnotu. Zpráva způsobí, že lidé vycházejí ze svých domovů, překračují zdi a ploty, které si kolem sebe nastavili, a poslouchají. Když poutník odchází, scházejí se, aby si dál vyprávěli. Teplo a světlo přinášejí jeden druhému, usmívají se na sebe, zdraví se a okna i dveře svých domovů nechávají otevřená.

HRY S DĚTMI:

Jak si darovat světlo?

- ☐ Můžeme rozsvítit svíčku a pozorovat, jak se její plamen odráží v očích. Můžeme se vzájemně dívat do očí tak, abychom si všimli jedné úplně obyčejné věci. V očích druhého zahlédneme svůj obraz. Jsme jeden světlem pro druhého. Darujeme si světlo, jeden záříme druhému z očí.

Jak si darovat teplo?

- ☐ Když je člověku zima, zahřívá si ruce tak, že je tře jednu o druhou nebo si dýchá do dlaní. Když je člověk sám, cítí chlad i na srdci. Nahřejeme si dlaně o sebe a když je pak k sobě pomalu přibližujeme, cítíme teplo. Když přiblížíme svou dlaň k dlani druhého člověka, také ucítíme teplo, když vezmeme dětské dlaně do svých dlaní, cítíme teplo blízkosti druhého člověka. Darujeme si teplo, blízkost druhého člověka.

To, co přináší slunce, to, co má hodnotu, nejsou peníze ani výkony, ale odvaha k otevřenosti vztahů.

To, co má hodnotu, není drahá věc, ale společenství druhých lidí. Drahý jsi ty mně, já tobě, drazí jsme jeden druhému.

„Drazí“ obyvatelé země obklopené horami, už zase čekáme na světlo, prožíváme dobu blízcího se Kristova narození a připomínáme si chvíli, kdy na zemi přišel poutník, který přinesl naději.

Oslavujeme, že na zem přišel poutník, který se svým vyprávěním, svým životem, smrtí a vzkříše-

ním stal lidem světlem naděje. Ukázal nám, jaký je ten, který sám přebývá v neproniknutelném světle a který světlo vytvořil. Učil nás, jak i my můžeme být světlem jeden pro druhého.

Obyvatelé země obklopené horami neuměli ani pohnout horou, ani přivolat slunce, ani opustit svoji

To, co má hodnotu, nejsou peníze ani výkony, ale odvaha k otevřenosti vztahů.

zemi. Co však měli a co máme i my tady a teď je, že máme naději a máme jeden druhého.

Pro každého z nás existuje... „*město, které nebude potřebovat ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: Září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu. Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude.*“ (Zj 21, 23–25)

Přeji vám, ať je doba adventu přebýváním v Hospodinově světle, které najdete v očích a v dlaních těch, kteří vám jsou nejbližší a nejceněnější.

